

Clypevs Theologiæ Thomisticæ

Continens Tractatus de Beatitudine, de Actibus humanis, eorumque Moralitate; de Virtutibus ac Donis, de Vitiis ac Peccatis, & de Legibus, nec-non Dissertationem Theologicam de Probabilitate

Gonet, Jean-Baptiste

Parisiis, 1669

§. IV. Quarta dos corporis gloriosi

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77355](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77355)

& de uno loco in alium quantumcumque distantem, brevissimo tempore, & in mora quasi imperceptibili transire, non tamen in instanti, ut docet S. Thomas locò citatò art. 3. quia huic obstat ipsa natura & quidditas motùs localis, qui cum sit quid successivum, & constans partibus prioribus & posterioribus, non potest fieri in instanti; ut de motu angelico, tam continuo quam discreto, in tractatu de Angelis ostensum est.

§. IV.

Quarta dos corporis gloriosi.

37. **Q**UARTA dos corporis gloriosi est claritas, seu luciditas: circa quam dubitari potest primò, an illa insit corporibus beatis, non tantum secundum superficiem, sed etiam secundum profunditatem; ita ut prædicta corpora non solum sint lucida sicut specula, sed etiam pervia & transparentia sicut crystallus, ita ut interior organizatio videri perfectè possit?

Partem negativam tenet Tannerus hic dubio 6. secutus Scotum & Durandum; probat, quia (inquit) singulæ partes corporis glorificati retinebunt suum colorem; ille enim requiritur ad pulchritudinem, cum pulchritudo (ut ait Augustinus 19. de civit. cap. 19.) sit partium convenientia cum quadam coloris suavitate: Sed omnis color causat opacitatem, & impedit transparentiam & diaphaneitatem. Ergo corpora glorificata non erunt transparentia, sed opaca. Ad dit, quòd decentior & optabilior est aspectus corporis humani secundum externam tantum superficiem; eò quòd varietas tot partium interarum & minutarum potiùs confusionem patriat in visu, quam delectationem: ex quo infert, quòd Beati externam tantum corporis glorificati superficiem videbunt, non verò partes ejus internas.

38. Opposita tamen, seu affirmativa sententia, communior est apud Theologos, eamque expressè docet S. Thomas in supplem. qu. 85. art. 1. ad 2. ex D. Gregorio 18. moral. cap. 31. ubi exponens illa verba Job. 28. *Non aequabitur ei aurum vel vitrum*, ait corpora Sanctorum comparari auro propter claritatem, & vitro propter transparentiam. Et cap. 36. asserit, quod post resurrectionem patebit corporalibus oculis ipsa etiam corporis humani harmonia. Verba ejus sunt: *Auri metallum novimus potiori metallis omnibus claritate fulgere. Vitri quoque natura est, ut extrinsecus visu pura, intrinsecus perspicuitate perluceat. In alio metallo quidquid intrinsecus continetur, absconditur: in vitro verò quilibet liquor, qualis continetur interius, talis exterius demonstratur: atque ut ita dixerim, omnis liquor in vitreo vasculo clausus, patet. Quid ergo aliud in auro vel vitro accipimus, nisi illam supernam patriam, illam Beatorum civium societatem, quorum corda sibi invicem, & claritate fulgent, & puritate translucent? quam Joannes in Apocalypsi conspexerat, cum dicebat. Eterat structura muri ejus ex lapide faspide; ipsa verò civitas aurum mundum, similis vitro mundo. Quia enim Sancti omnes, summâ in ea beatitudinis gloria, claritate fulgebunt, extracta auro dicitur. Et quoniam ipsa eorum claritas, vicissim sibi in alternis cordibus patet, & cum uniuscujusque vultus attenditur, simul & conscientia penetratur; hoc ipsum aurum vitro mundo simile esse*

A memoratur. Ibi quippe uniuscujusque mentem ab alterius oculis membrorum corpulentia non abscondet, sed patebit animus, patebit corporalibus oculis ipsa etiam corporis harmonia, sicque unusquisque tam erit conspicibilis alteri, sicut nunc esse non potest conspicibilis sibi. Idem docent Augustinus 22. de civit. cap. ultimò, & felmus in elucidario.

Favet etiam Scriptura sacra: nam Matth. 13. dicitur: *Fulgebunt justi sicut sol, & Daniel 12. tanquam stella*: At sol & stellæ firmamenti lucent ab intrinseco, & non solum quantum ad externam superficiem: Ergo etiam corpora Sanctorum post resurrectionem erunt lucida ab intrinseco, sicut crystallus, topazius, adamas, & alia corpora diaphana, & non solum quantum ad superficiem, sicut specula.

39. Unde ad fundamentum Tanneri responderi potest, concessâ Majori, negando Minorem: color enim corporis non impedit ejus transparentiam & diaphaneitatem, ut docet D. Thomas locò citatò, & experienciâ constat: videmus enim topazium simul retinere colorem flavum, & diaphaneitatem sufficientem, ut in oppositam partem totus videatur: quòd si in medio essent alij colores virides, cerulei, &c. cum eadem diaphaneitate haud dubiè videri possent. C Falsum etiam est quod addit idem Author: quis enim confusionem timeat, & ingentem non speret potiùs voluptatem, si non solum externam corporis gloriosi superficiem videat, sed etiam interiorem ejus compositionem & structuram? cum in illa tot & tam stupenda appareant artis divinæ miracula, quæ non solum oculos delectare valent, sed etiam animum rapere in admirationem, & laudem divinæ sapientiæ & omnipotentia. Quis, inquam, mirâ delectatione non afficietur, cum tam mirabilem humani corporis fabricam unico veluti ictu oculi intuebitur? cum purpurantes venæ, veluti humanæ arboris ordinatissimi ac delicatissimi rami; cum ossa, veluti ejusdem ædificij solidiores bases; cum sensuum admirabiles officinæ; & cor in medio positum, veluti generalis quædam scaturigo, unde sanguineus liquor, per totius corporis canales diffusus, continuò manat; cum articulorum compages, & nervorum tenacissimi nodi, quibus tot & tam variæ partes tam mirabiliter inter se connectuntur; cum denique tot alia stupenda & admiranda, in parvo corpore veluti totius orbis epilogo contenta, clarè & distinctè ab eo conspiciuntur.

Secundò queri potest, an luciditas seu lux corporis gloriosi, sit ejusdem speciei cum nostra luce?

40. Respondeo affirmativè cum S. Thoma locò supra citatò art. 2. ad 1. quia utraque lux eodem modò habet immutare visum; licet illa sit excellentior nostrâ in intensione, suavitate, aliisque accidentibus: unde etiam oculi non glorificati lucem corporis gloriosi videre possunt, ut ibidem docet S. Thomas; & patet in Apostolis, qui viderunt lucem Christi in Transfiguratione, & in D. Paulo qui etiam lucem corporis Christi gloriosi vidit, dum proficisceretur Damascum, ut ipse testatur Actorum 26. Adde quod, si dicitur lucem corporis gloriosi esse diversæ speciei à nostra, idem asserendum erit de albedine, & aliis coloribus, qui erunt in corporibus Beatorum: quod tamen nullus dicere audeat; cum illi eodem modò immutent visum sicut nostri.

41. Dices: Lux corporis gloriosi est supernaturalis, A sicut alia dotes gloriosae: Ergo est diversa species à nostra, quæ accidens quoddam naturale est.

Confirmatur: Species lucis quam videmus est cum summa sua perfectione in Sole: Ergo cum claritas & lux Beatorum sit supra splendorem Solis (ut Paulus dixit locò citatò de splendore corporis Christi) erit etiam supra speciem lucis Solis.

42. Ad instantiam respondeo ex D. Thoma citato, claritatem Beatorum esse supernaturalem, quantum ad causam, seu modum quò produci- tur, non quantum ad substantiam, seu spe- ciem; causatur enim à Deo modò supernatura- li, licet in seipsa sit entitativè naturalis: sicut homo resuscitatus, & visus cæco restitutus, naturalem speciem habent, licet à Deo ut au- thore supernaturali, fiat suscitatio mortui, & illuminatio cæci. Unde etiam dotes corporis gloriosi non sunt supernaturales quoad substan- tiam, quia non sunt immediate participationes Divinitatis, sicut gratia, & gloria; nec simpli- citer & absolutè, quia inveniuntur in aliis cor- poribus, ut velocitas seu agilitas in avibus, impassibilitas seu incorruptibilitas in cælis; sed tantum secundum quid, seu respectivè, respec- tu scilicet corporis gravis & corruptibilis, quia in illo non inveniuntur.

Ad confirmationem dicendum est, lucem Sol- is esse in maxima perfectione & intensione C quam naturaliter petit ejus species, non tamen in omni perfectione & intensione quam potest à Deo accipere; Deus enim potest producere lucem multò majorem & intensiorem illà quæ reperitur in Sole.

44. Quæres ultimò, an claritas illa corporis glo- riosi immediatè causetur à Deo, vel solùm medi- atè, mediante scilicet glorià animæ, ex qua redundet in corpus?

Respondeo ex D. Thoma 3. p. qu. 45. art. 2. & in Supplem. qu. 85. art. 1. & pluribus aliis in locis; non solùm claritatem, sed etiam alias dotes corporis gloriosi, ex gloria animæ redun- dare in corpus.

Probatür primò: quia id expressè docet Augu- stinus Epist. ad Dioscorum, ubi ait: *Tam po- tenti naturà Deus fecit animam, ut ex ejus bea- titudine redundet in corpus plenitudo sanitatis, & incorruptionis vigor*: quæ autem ratione di- manat ab anima in corpus incorruptio, etiam claritas dimanare potest; quia sicut connectitur cum beatitudine animæ impassibilitas, ita & claritas.

45. Probatür secundò: Sicut ex gratia dimanant virtutes infusæ morales, quæ appetitum sensitivum perficiunt, ut temperantia, for- titudo, & c. & in statu innocentie dimanabat ex gratia donum justitiæ originalis, quò conti- nebantur vires sensitivæ, ne contra rationem rebellarent; ita ex gratia consummata patriæ, quæ anima beata summè unitur Deo, poterunt resultare aliquæ perfectiones seu qualitates in corpus gloriosum, ut operetur, & ornentur convenienter ad statum beatitudinis; subindeque ipsa claritas & lux, quæ est præcipuum orna- mentum illius. Unde D. Thomas 4. contra gent. cap. 86. *Sicut anima divinà visione fruens, quædam spiritali claritate replebitur; ita per quan- dam redundantiam ex anima in corpus, ipsum corpus suo modò claritatis gloriæ induetur.*

Tertiò probatur: De claritate corporis glo-

riofii post resurrectionem eodem proportionali modò philosophandum est, ac de claritate cor- poris Christi in Transfiguratione: Sed ista à Di- vinitate ipsius, & gloria animæ ejus derivata est, ut ex Damasceno docet D. Thomas 3. p. qu. 45. art. 2. Ergo etiam illa ex gloria animæ beate redundabit in corpus.

Nec valet si dicas cum Suare, Valentia, Ægi- dio, & aliis Recentioribus oppositum sentien- tibus, inter claritatem gloriæ animæ, & lucem corporis gloriosi, nullam esse per se connexio- nem, ut hæc dicatur proprietas illius, ab eaque emanare; cum illa sit spiritalis, & ista corpo- rea. Non valet, inquam, quia sicut est connexio inter potentias corporis quæ dimanant ab anima, & ipsam animam, quamvis ista sit spi- ritualis, & illa corporea; & inter virtutes morales infusæ, & gratiam sanctificantem, quamvis ista resideat in essentia animæ, & illa in ap- petitu sensitivo subiectentur, ut temperantia & fortitudo: ita inter claritatem animæ beate, & lucem corporis gloriosi, potest reperiri connexio & colligatio, & ista dimanare ab illa; quamvis illa sit spiritalis, & alia corporea. Unde in Scriptura sæpe legimus lucem corporalem ab Angelis, tam bonis quàm malis, esse productam; ut patet ex illo Actuum 12. *Angelus Domini assistit, & lumen resulsit in habitaculo carceris*: Et ex illo Apocal. 18. *Terra illuminata est à facie ejus*. Apostolus etiam asserit 2. ad Corinth. 14. quod Sathanas transfiguratur se aliquando in Angelum lucis; & in multis historiis legimus Dæmones aliquando cum luce apparere in corporibus assumptis. Denique Angelos beatos influere lucem in cælum empy- reum, multorum sententia est, ut declaravi- mus in tractatu de Angelis.

Disp. 4.
art. 1.
§ 5.

ARTICVLVS III.

De Aureolis Beatorum.

D PRÆTER essentialem beatitudinem, & do- tes animæ beate, & corporis gloriosi, om- nibus Beatis convenientes, admittunt Theologi quasdam singulares prærogativas, aliquibus solùm competentes, ob singularium virtutum egregios actus, quas aureolas vocant, sive parvas coronas, id est, quasi diminutum præmium respectu præmij essentialis; quod aurea dicitur, sive corona aurea, tum quia cum pugna & certamine obtinetur; tum etiam quia Beati regnant in cælo, corona autem signum est dignitatis regie.

48. Addo quod corona, ratione figuræ circularis (quæ omnium perfectissima est, & ex eo quòd principium fini conjungat, caret ipsa principio & fine) perfectionem essentialis beatitudinis (quæ est reditus creaturæ rationalis ad suum principium, & animam suo principio & ultimo fini indissolubiliter conjungit) rectè declarat.

Porro hæc vox aureola ex Scriptura desumpta est: nam Exodi 25. fit mentio coronæ aureolæ, quæ in mensa templi præcipiebatur supponi coronæ auræ: ubi Glossa per primam coronam ait significari præmium essentialis Beatorum; per superpositam verò aureolam, præmium acci- dentale, quòd essentiali superponitur.

Hujus autem aureolæ definitionem tradit D. Thomas 4. sent. dist. 49. qu. 5. art. 5. dicens illam esse